

AJUDANT A VIURE

Contribuïm a crear una societat millor

El 18 de novembre, diumenge vinent, celebrem el Dia de l'Església Diocesana (DIADA DE GERMANOR a Catalunya) i tenim ocasió de reviuere el que significa «ser i fer» Església, sentir-se Església, ser membres del mateix Cos, assumir personalment la fe de l'Església, la «comunió» amb l'Església...

Malgrat les moltes debilitats i pecats que ens acompanyen, és evident que les persones i les institucions d'Església, amb paraules i amb obres, contribueixen de moltes maneres a crear una societat millor: la fe en el Déu de Jesús és sempre font i garantia de la realització de l'ésser humà i de la humanització de la societat.

En aquest sentit, un dels aspectes del testimoni cristià —sempre urgent i significatiu per contribuir a humanitzar la societat, lluitant realment contra tot el que destrueix o aliena— és precisament la solidaritat efectiva amb els més fràgils. Això serà per al món senyal de la «Bona Nova» que anunciem com un fet (*Gaudium et Spes*, 26b).

Compartir no és únicament un ideal d'espiritualitat. Cal que arribi a ser una experiència ordinària en la vida de cada batejat i un imperatiu per a cada comunitat, una realitat estructural, un senyal inequívoc de la seva identitat. L'Església ha de ser, prioritàriament, la comunitat dels qui comparteixen allò que posseeixen. El mateix signe fonamental de la comunitat, l'Eucaristia (*Jn 6,26-27*), comporta posar en comú els propis béns, com ho va entendre i practicar la comunitat de Jesús a Jerusalem des del principi (*Fets 2,42-47*).

La Diada de l'Església Diocesana és una bona oportunitat per reafirmar el nostre sentit de pertinença a l'Església de Lleida. Cada batejat segons la seva vocació ha de sentir-ne el goig i la responsabilitat, contribuint a dinamitzar el seu entorn, començant per la pròpia comunitat parroquial.

Podríem fer-nos algunes preguntes: Sóc un membre viu de la meua comunitat o un pes mort? En què es nota? Sóc només un «consumidor» de sagraments i actes de culte (assídua u ocasionalment), o algú que s'interessa, dedicant-hi temps i energies, perquè considero la vida de la meua Parròquia com a cosa pròpia? Em preocupo de la seva vida amb «fets»? Amb quins fets? Amb seguretat tots guanyarem si ens servim els uns als altres i aconseguim de posar en comú més del que és nostre, perquè ningú no passi necessitat.

Prego amb l'Església de Lleida, de la que formo part, i dirigeixo la meua crida a tots els seus membres, mentre agraeixo al Bon Déu tants i tants exemples de bondat com hi trobo en ella.

Rebeu la salutació dels vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Celebració del 150è aniversari de la fundació de l'Acadèmia Mariana de Lleida (1862-2012). Certamen literari marià

El diumenge, dia 7 d'octubre, l'Acadèmia Mariana de Lleida ha celebrat amb tota solemnitat el 150è aniversari de la seva fundació. L'acte l'ha presidit el bisbe de la Diòcesi, Mons. Joan Piris Frígola, el paer en cap de la ciutat, Àngel Ros Domingo, que ha actuat de mantenidor del Certamen (Jocs Florals), el conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Josep M. Pelegrí, el director de l'Acadèmia Mariana, Joan Viñas, i el director honorari i promotor dels Certàmens, Mons. Salvador Gené Giribet.

Aquest any, amb motiu de l'aniversari, s'han celebrat tots els actes a l'edifici de la mateixa Acadèmia Mariana. A les 17 hores, la Santa Missa, a l'Oratori de la patrona, presidida per Mons. Piris, acompanyat del capellà de l'Acadèmia, Mn. Antoni Agelet, el director honorari, Mons. Salvador Gené, i d'altres sacerdots de la Diòcesi que han concelebrat.

A continuació, al paranimf de l'Acadèmia, ple de gom a gom, ha tingut lloc l'acte cultural. El director de l'Acadèmia, Joan Viñas, ha saludat les autoritats i públic en general.

Seguidament, el director honorari i promotor dels Certàmens, Mons. Sal-

vador Gené, ha fet un petit parlament per donar pas al mantenidor, el paer en cap de la ciutat, Àngel Ros Domingo, que ha fet un recorregut per la història de l'Acadèmia i la seva vinculació a la casa, a través del *Diario de Lérida* i *Radio Popular*.

Tot seguit, s'ha fet l'entrega de guardons als 14 premiats. Cal assenyalar que el primer premi en Poesia ha estat per Juan Luis Salinas, delegat de Família i Vida de la Diòcesi de Lleida.

L'acte s'ha conclòs amb un gran concert de l'Orfeó Lleidatà, en el qual s'ha fet l'estrena d'una *Ave Maria*, composta pel seu director, Pere Pardo. El públic, en peu, ha aplaudit llargament la seva gran actuació.

Finalment, el bisbe de la Diòcesi, Mons. Joan Piris, ha fet la cloenda de l'acte.

La Comissió 3.4, una nova iniciativa per l'eradicació de la pobresa

El 17 d'octubre, Dia Internacional per l'eradicació de la pobresa, ha tingut lloc a la seu de Càritas Diocesana una roda de premsa per donar a conèixer la Comissió 3.4. Aquesta iniciativa pretén que les entitats que treballen per l'eradicació de la pobresa, la injustícia i l'exclusió social al tercer i quart món ho facin conjuntament.

La Comissió està formada per tres plataformes de la societat civil de les comarques de Ponent: Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social del Bisbat de Lleida, Federació Catalana de Voluntariat Social i Coordinadora d'ONGD i altres moviments solidaris de Lleida. En total, vuitanta entitats. Els portaveus han estat Mn. Carles Sanmartín, Sra. Assumpta Costafreda i Sra. Paquita Deltell, respectivament.

En el desenvolupament de la roda de premsa, s'ha recordat l'objectiu d'aquesta nova Comissió: treballar conjuntament

i donar resposta als reptes nous de forma solidària.

Segons els portaveus, s'està preparant una trobada per ajudar als professionals i voluntaris a no defallir i trobar les raons per les quals seguir treballant, amb esperança, per aconseguir un món més just. Tot això és una «bona notícia»: treballar plegats, aprendre dels altres, llegir la realitat i deixar-se interpel·lar pel sofriment del pròxim. A la vegada, s'ha demanat a l'Administració que prioritzi l'ajuda als col·lectius més vulnerables de la societat.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam». Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Jesús i l'òbol de la viuda. Mosaic de Sant Apol·linar (s. vi), Ravenna (Itàlia)

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Lleï. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filacteries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba». Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan». Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos». Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Estos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a los discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Donar i donar la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setmana): Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6 ■ **dimarts:** Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10 ■ **dimecres:** Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19 ■ **dijous:** Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25 ■ **divendres:** 2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37 □ **dissabte:** 3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 19,41-44 ■ **diumenge** vinent, XXXIII de durant l'any (□ Barcelona) (litúrgia de les hores: 1a setmana): Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32.

El fragment d'avui clou l'activitat de Jesús a Jerusalem els darrers dies abans de la passió. Després d'aquest episodi entrem en el discurs de Jesús sobre els darrers temps (Mc 13,1-37) i en el relat de la passió i la mort de Jesús (Mc 14,1-16,8). El text que hem llegit consta de dos fragments diversos, probablement enllaçats pel fet que el primer es tanca amb l'esment de les viudes i el segon és precisament sobre una viuda pobre. El tema de fons és, tanmateix, la hipocresia o la religiositat basada en el compliment de lleis i normes que tenen una manifestació externa.

La primera part és una invectiva contra els teòlegs jueus. No deixa de ser sorprenent que les dures paraules de

Jesús, que en Mateu i Lluc s'adrecen també contra els fariseus, aquí se centren en els escribes. És sorprenent perquè molt poc abans (12,34) tenim la gran lloança de Jesús que llegim el diumenge passat adreçada precisament a un escriba: «No ets lluny del Regne de Déu.»

La invectiva d'avui té com a objecte una religiositat que privilegia les aparències: «els vestits», «ser objecte de salutacions públiques», «ocupar els primers llocs a la sinagoga i a taula», «abusar de la indefensió de les viudes» i «portar llargs i ostentosos filacteris». L'ensenyament de Jesús és que la fe veritable no està en l'aparença sinó en el cor. És el missatge que presideix l'opció de Jesús per l'autenticitat i la interioritat. Una

opció que Jesús va fer al començament de la seva actuació i de la seva proclamació del Regne. És el missatge dels profetes clàssics d'Israel del segle vuitè abans de l'era cristiana. El moll de l'os de la inspiració de la vida de Jesús.

Amb aquest missatge enllaça també l'episodi de la viuda pobre. El que val no és tant donar o donar molt. El que en realitat demana l'opció de Jesús és donar-se. En aquest sentit l'escena de la viuda que dóna del que ha menester per viure és un magnífic preludi de la passió. Jesús, efectivament, va donar la vida perquè tothom pugui tenir vida a desdir (Jn 10,10). La dinàmica és exactament la mateixa (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

46. Presència de les dones deixebles

L'Evangelí de Lluc posa una especial atenció en les dones i en allò que diu Jesús sobre les dones. També Marc recull les paraules de Jesús sobre la viuda pobra (cf. Evangelí d'avui).

Pot ser interessant esmentar aquí un altre text que també es propi de Lluc (8,1-3). Conta en aquest text que Jesús anava predicant amb els dotze i que també hi havia dones que l'acompanyaven. Dóna el nom de tres i afegeix: «I moltes altres que el proveïen amb els seus béns.»

Es fa una diferència clara entre aquestes dues formes de ser deixebles de Jesús, entre els dotze i aquestes dones que el seguien: els encàrrecs a uns i altres són molt diferents. Lluc diu ben clar el que els altres evangelistes només insinuen: «moltes» dones formaven part del cercle més íntim de la comunitat de creients, i aquest anar amb Jesús era part essencial de la fe, com més tard es mostra de forma impressionant sota la creu i en la resurrecció.

Potser sigui ara oportú fer notar algunes particularitats de l'evangelista Lluc. Així com ell posa una atenció especial en la importància de les dones, també és ell l'evangelista dels pobres: en ell es dona manifestament una «opció prioritària pels pobres». També es mostra particularment comprensiu davant els jueus.

I ja hem vist diverses vegades que Lluc és l'evangelista que presenta la pregària de Jesús com a font de la seva predicació i de les seves obres. Tot el que fa i diu Jesús surt de la seva unió especial amb el Pare, del diàleg entre Pare i Fill.

Si estem convençuts que les Sagrades Escripcures foren *inspirades* per l'Esperit Sant, també ho devem estar que aquests aspectes especials de la tradició lucana ens han conservat aspectes essencials de la figura original de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*,
1a part, Ed. Claret)

Seguir el Evangelio da felicidad

El abad Atanasio, padre del desierto, tenía un libro de fino pergamino. Contenía el Antiguo y el Nuevo Testamento. Valía 18 céntimos. Un hermano que pasó, lo cogió y se lo llevó. Atanasio no dijo ni hizo nada. Temió que al robo añadiese el perjurio. El hermano fue a vender el libro. Pidió por él 15 céntimos. El comerciante dijo:

—«Déjame el libro. Averiguaré si vale lo que pides.»

El comerciante llevó el libro al abad Atanasio y le dijo:

—«Padre, mira el libro y dime si vale quince céntimos.»

—«Sí, es un buen libro. Pienso que vale más», respondió Atanasio.

El día convenido, el comerciante dijo al hermano:

—«Aquí está tu dinero. Se lo enseñé al abad Atanasio y me dijo que podía pagar lo que pides.»

El hermano preguntó: —«¿No te dijo nada más?»

El comprador respondió: —«No.»

De pronto el hermano dijo: —«He cambiado de idea y no quiero vender el libro.»

Y a toda prisa se fue a ver al abad Atanasio y con lágrimas en los ojos le devolvió el libro. Pero el abad no quería aceptarlo y le decía:

—«Vete en paz, hermano. Te lo regalo.»

Pero el hermano repetía: —«Si no lo coges, nunca más tendré paz.»

Ambos renunciaron a las ansias de posesión. Después de esto, el hermano permaneció junto al abad Atanasio el resto de sus días. Seguir el Evangelio trae felicidad.

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXXII de durant l'any. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. Dilluns. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. Dimarts. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dimecres. Sant Serapi, primer mr. mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. Dijous. St. Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Divendres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dissabte. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

EVANGELIZAR

La novedad del primer anuncio

La *novedad* del primer anuncio, comparado con otras acciones pastorales al servicio de la Palabra como son la catequesis, la formación permanente y por supuesto la teología, consiste en su carácter *preformativo*: el

primer anuncio como palabra que en sí misma empuja a la *acción-decisión*, que mueve al destinatario hacia Jesucristo.

El primer anuncio no es una primera información aséptica sobre Jesucristo, ni una primera catequesis positiva sobre Jesús de Nazaret, ni una argumentación filosofocoteológica sobre la razonabilidad de la fe en él. El primer anuncio es simplemente —difícil y arriesgada simplicidad— una llamada, una propuesta, una invitación personal a realizar un acto de aproximación, de confianza y de adhesión existencial a Jesucristo.

Hay que reconocer que la mayoría de pastores, catequistas y laicos cristianos no estamos acostumbrados a hablar en este registro. Preferimos descansar sobre una argumentación *objetiva*, procedente de la teología fundamental o de la catequesis garantizada por la Iglesia. En realidad, en la práctica real del primer anuncio el sujeto agente sólo cuenta con su fe personal, su testimonio y, eso sí, con la fuerza de la Palabra en una faceta muy poderosa: el anuncio del Evangelio nuclear o *kerigma* (que significa *proclamación, mensaje*).

Por consiguiente, hablar de primer anuncio supone volver a retomar la manera y el contenido básico de cómo empezó todo y de cómo se ha ido extendiendo y comunicando el cristianismo en sus mejores y más creativos momentos a lo largo de la historia. Por eso se habla de *primer anuncio* como nuevo nombre del *kerigma* anunciado por Pedro y Pablo, tal como queda recogido en los textos del Nuevo Testamento. La llamada *nueva evangelización* no es en modo alguno proponer un Evangelio nuevo, sino volver a la experiencia original y proponer la fe de los apóstoles con renovado ardor y unos métodos que nos demandan los hombres y las mujeres de hoy.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*,
Ed. PPC, Madrid 2009)

ENTREVISTA

JOAN-CARLES ELVIRA

Proposta monàstica

El cap de setmana del 23 al 25 de novembre, la comunitat de monjos de Montserrat ofereix la possibilitat de conèixer la vida monàstica a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals.

Durant aquests dies s'ofereix «un marc on descobrir la importància de la interioritat en el camí de la fe», apunta el P. Joan-Carles Elvira, OSB, coorganitzador del «Cap de setmana monàstic». Aquesta activitat tindrà continuïtat durant el curs amb temes monogràfics. En la primera edició «es presentaran els grans eixos de la vida monàstica». Els assistents s'allotjaran a l'hostalgeria del monestir i compartiran els àpats amb la comunitat benedictina de Montserrat. Informació: 938 777 765 / montserrat.osb@gmail.com.

Per què atrau la vida monàstica en la societat actual?

En realitat, la vida monàstica és una gran desconeguda. Diria que el que atrau és la intuïció d'una experiència espiritual. Un monestir s'associa a un lloc de recolliment, de silenci, quelcom alternatiu a la societat d'avui. Això pot atreure algunes persones, fins i tot joves. Acollir i acompanyar aquesta recerca és una de les tasques més importants dels monestirs en l'actualitat. Amb tot, cal facilitar el primer contacte. Aquesta és una de les raons de ser del cap de setmana monàstic que proposem.

Com definiria la vida monàstica benedictina?

És una forma de vida cristiana centrada en una recerca de Déu i de l'Evangelí viscuda en comunitat. L'experiència de la pregària, l'acolliment dels pelegrins, la vida fraterna són condició necessària per a la verificació d'un trobament personal amb el Crist per part del monjo. Aquest trobament transforma radicalment la vida d'una persona.

Què es trobaran els participants en aquesta edició?

La possibilitat de participar en el ritme de la comunitat de monjos. Això facilita un seguit d'experiències que després són comentades en grup, amb la supervisió d'un monjo. D'aquesta manera, els eixos fonamentals de la vida monàstica —vida fraterna, acolliment, silenci, pregària comunitària, lectura de la Bíblia— són descoberts de manera teòrica i pràctica. S'obre així un camí d'aprofundiment en caps de setmana posteriors.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Relació entre la fe i la medicina: la força sanant de la fe

La ciència i la religió han tingut una història recent ben moguda, i això ha repercutit en la discussió sobre la influència que podia tenir la fe en la salut.

Venim d'una època que, des de la ciència, alguns han considerat a la religió com enemiga de la salut, argumentant que les creences religioses no poden ser saludables perquè fan a les persones immadures i infantils.

Posteriorment, apareix una opinió, molt generalitzada encara, que considera que la medicina i la fe tenen àmbits separats i que no guarden relació, que són móns independents: la medicina i el metge s'ocuparien de la dimensió física i la religió i el capellà de la dimensió espiritual; la medicina curaria però la fe poca relació té amb aquest procés. En aquest cas seria una relació de respecte mutu, però sense interferències.

Més enllà d'aquest respecte mutu, molta gent pensa que la fe i les creences religioses tenen una importància clau en la salut. Des de la ciència, cada cop hi ha més estudis sobre el paper positiu que tenen les creences religioses en la salut i en l'afrontament de la malaltia. Anirem repassant alguns aspectes de la fe tenen aquesta dimensió saludable: els Evangelis, la pregària, els sagraments, la força de l'Esperit, la comunitat cristiana, l'adhesió a un estil de vida, la cosmovisió integradora... són, entre altres, elements que formen part de la pròpia fe i ens poden ajudar en la malaltia.

Montse Esquerda

A Roma pel Doctorat de sant Joan d'Àvila

Un grup de 27 pelegrins, procedents del Bisbat de Lleida, ha participat a la Missa d'inici del Sínode de Bisbes, a Roma, el passat diumenge, dia 7 d'octubre. El motiu ha estat la proclamació com

a Doctors de l'Església a sant Joan d'Àvila i a santa Hildegarda de Bingen. Persones procedents de totes les regions de l'Estat s'han fet presents, omplint la plaça de Sant Pere del Vaticà. Els pelegrins de Lleida han viscut un cap de setmana de rica convivència i espiritualitat.

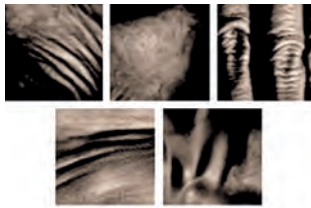
L'Institut Químic de Sarrià inaugura una estàtua de bronze del seu antic alumne i beat Francesc Castelló

Una estàtua en bronze del beat lleidatà Francesc Castelló i Aleu, de dos metres d'alçada, obra de l'escultora barcelonina, Montserrat García, llueix des del passat dijous 27 de setembre, vigília de la seva festa litúrgica, als jardins d'accés al nou edifici de l'Institut Químic de Sarrià. Entre els assistents a l'acte, hi hagué una representació lleidatana, encapçalada per Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la seva Causa de Canonització, acompanyat per altres preveres de la Diòcesi de Lleida i un bon nombre de seglars.

La bellesa del cos humà

Els alumnes del Batxillerat artístic del Col·legi Episcopal descobreixen, exploren, aprofundeixen i expressen la bellesa. En Sergi Dolcet, veí d'Alcarràs i alumne de 2n, ha estat reconegut recentment, a nivell de tot l'Estat, en el certamen Freshart 2012 de la fundació DKV, per les seves fotografies pures que parlen del cos humà i la natura.

En Sergi estableix un llenguatge basat en textures, que ens recorden diferents paratges naturals, sempre partint del cos humà com a suport i com reflex del pas del temps, del canvi, de l'evolució i la transformació, en permanent connexió amb el medi natural que ens envolta.

Podeu trobar més informació a:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=W-pnTTIXMFs#

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=REiZgjdjWqo#

Inici de l'Any de la Fe

El passat dijous dia 11, la diòcesi de Lleida ha celebrat una Eucaristia a la Catedral per commemorar l'inici de l'Any de la Fe. Ha estat presidida pel nostre bisbe i concelebrada per preveres del Bisbat, i hi ha assistit un bon nombre de cristians i cristianes de la nostra Diòcesi.

L'Any de la Fe coincideix amb la commemoració dels 50 anys de l'obertura del Concili Vaticà II i els 20 anys de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

• Diumenge 11 de novembre:

—A les 17.45 h, Eucaristia mensual de l'Hospitalitat de Lourdes a la parròquia de Santa Maria de Gardeny

• Dilluns 12 de novembre:

—Arxiprestat Perifèria
—Curs per als encarregats de Mitjans de Comunicació (Madrid)

• Dimarts 13 de novembre:

—Cadena Interdiocesana de Pregària per les Vocacions (dies 3, 13 i 23 de novembre, dies de la Diòcesi de Lleida)
—A les 19.45 h, primer curs Alpha de la Diòcesi de Lleida

• Dijous 15 de novembre:

—Congrés estatal d'Hospitalitats (del 15 al 18 de novembre), a Ourense (Galícia)
—A les 19.30 h, cicle de conferències: Repàs històric de la modernitat a l'IREL

• Divendres 16 de novembre:

—A les 11 h, Consell Episcopal
—A les 19 h, Consell Pastoral Diocesà
—A les 19 h, Trobada interdiocesana de formació de catequistes (16, 17 i 18 de novembre) a Santa Susanna (Maresme)

• Diumenge 18 de novembre:

—DIADA DE GERMANOR

AYUDANDO A VIVIR

Contribuyamos a crear una sociedad mejor

El 18 de noviembre, domingo próximo, celebramos el Día de la Iglesia Diocesana (DIADA DE GERMANOR en Cataluña) y tenemos ocasión de revivir lo que significa «ser y hacer» Iglesia, sentirse Iglesia, ser miembros del mismo Cuerpo, asumir personalmente la fe de la Iglesia, la «comunidad» con la Iglesia...

A pesar de las muchas debilidades y pecados que nos acompañan, es evidente que las personas y las instituciones de Iglesia, con palabras y obras, contribuyen de muchas maneras a crear una sociedad mejor: la fe en el Dios de Jesús es siempre fuente y garantía de la realización del ser humano y de la humanización de la sociedad.

En este sentido, uno de los aspectos del testimonio cristiano —siempre urgente y significativo para contribuir a humanizar la sociedad, luchando realmente contra todo lo que destruye o aliena— es precisamente la solidaridad efectiva con los más frágiles. Eso será

para el mundo señal de la «Buena Nueva» que anunciamos como un hecho (*Gaudium et Spes*, 26b).

Compartir no es únicamente un ideal de espiritualidad. Tiene que llegar a ser una experiencia ordinaria en la vida de cada bautizado y un imperativo para cada comunidad, una realidad estructural, una señal inequívoca de su identidad. La Iglesia ha de ser, prioritariamente, la comunidad de los que comparten aquello que poseen. El mismo signo fundamental de la comunidad, la Eucaristía (*Jn* 6,26-27), comporta poner en común los propios bienes, como lo entendió y practicó la comunidad de Jesús en Jerusalén desde el principio (*Hech* 2,42-47).

El Día de la Iglesia Diocesana es una buena oportunidad para reafirmar nuestro sentido de pertenencia a la Iglesia de Lleida. Cada bautizado según su vocación ha de sentir este gozo y esta responsabilidad, contribuyendo a dinamizar su entorno, comenzando por

su propia comunidad parroquial. Podríamos hacernos algunas preguntas: ¿Soy un miembro vivo de mi comunidad o un peso muerto? ¿En qué se nota? ¿Soy sólo un «consumidor» de sacramentos y actos de culto (asidua u ocasionalmente), o alguien que se interesa, dedicando tiempo y energías, porque considero la vida de mi Parroquia como cosa propia? ¿Me preocupo de su vida con hechos? ¿Cuáles? Con seguridad todos ganaremos si nos servimos unos a otros y logramos poner en común más de lo nuestro para que nadie pase necesidad.

Rezo con la Iglesia de Lleida, de la que formo parte, y dirijo mi llamada a todos sus miembros, mientras agradezco al Buen Dios tantos y tantos ejemplos de bondad como encuentro en ella.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737